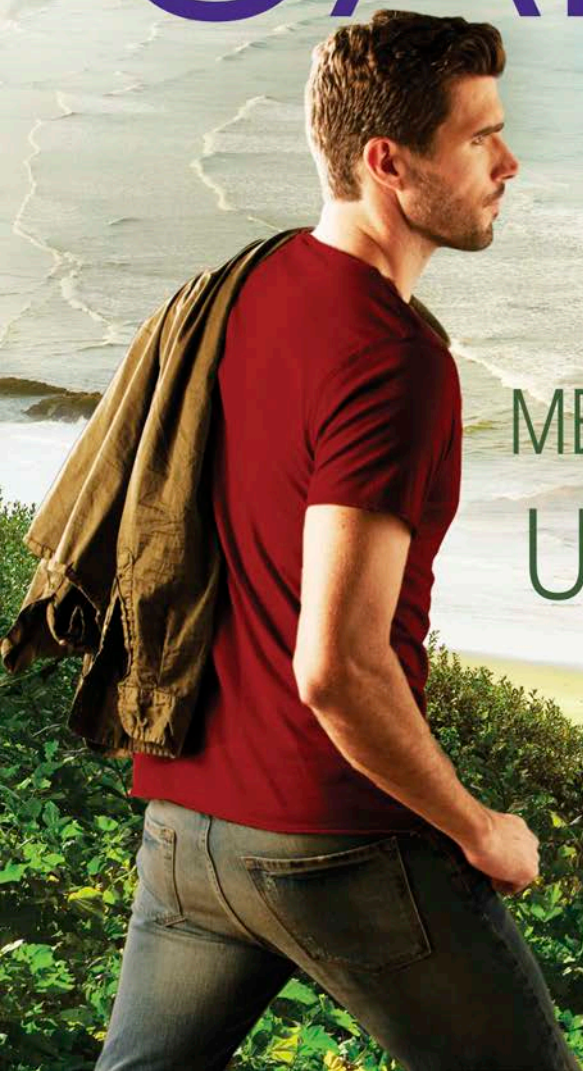

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

MEELETUIMAD
UNELMAD

9. RAAMAT

Robyn Carr
Wildest Dreams
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel
Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Robyn Carr
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M07311716
ISBN 978-9949-25-930-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Tänu ja kiindumusega Vivienne Leungile.

Üks

Charlie Simmonsil ei jäänud rannas toimuvast eriti midagi märkamata. Ta oli neljateistkümneaastane ja tema ema põetas Winnie Banksi, ALSi põdevat daami, kes elas ranna servas mäenõlval. Charlie tuli iga päev emaga tööle kaasa. Ta veetis aega majas, linnas, rannas. Eelkõige oli ta vilunud vaatleja. Pigem vaatleja kui osaline, kuigi seda kavatses ta võimalusel muuta.

Oli augusti kolmas nädal, Winnie kodu kõrval asuv maja oli nii seest kui väljast lõplikult valmis ja kolimisauto oli lõpuks ometi garaaži tagurandanud. Charlie oli uut omanikku näinud, kui too oli maja esimest korda vaatamas käinud. Ta oli tulnud mööda rannateed rattaga – väga hinnalise maanteerattaga. Mees oli lahe poole avaneval terrassil Cooperiga juttu ajanud. Nad läksid koos majja ega tulnud enam välja, vähemalt mitte rannapoolsest uksest. Cooper oli hiljem teatanud, et rattaga mees oli majast huvitatud ja tegi pakkumise.

Kui kolimisauto kohale jõudis ja asju hakati maha laadima, läks Charlie maja ette asja uurima. Kõik mäenõlvale ehitatud majad olid tagumise küljega Vaikse ookeani poole, pakkudes terrassilt ja elutoast täiuslikku vaadet, kuid välisuks ja garaaž olid suunaga mäe otsas oleva tee poole. Charlie nägi, et Cooper räägib kolijatega, nii et ta ootas kannatlikult, kuni ta oli lõpetanud.

„Vaadake lihtsalt, et jõusaalivarustus läheks alumisele korrusele – see on raske. Ta teeb alumise korruse puhketoast treeningruumi. Eluruumid on sellel korrusel. Kõike muud paigutades peaksite ise aru saama, kus on magamistuba, köök, elutuba ja vannituba. Ma olen baaris, tulge sinna, kui olete valmis ja tahate, et ma paberile allkirja annaksin.“

Kui Cooper oma baari tagasi jalutas, möödus ta Charliest. „Kes siia kolib, Cooper? See miljonidollarilise rattaga mees?“

Cooper naeratas. „Seesama. Teda ei ole praegu siin.“

„Kas ta on võistlemas?“ küsis Charlie.

„Suurel triatlonil Austraalias.“

„Püha püss,“ sõnas Charlie. „Ta on raudmees?“

Cooper naeris. „Jah.“

„Mis ta nimi on?“ päris Charlie.

„Blake Smiley. Kas otsid tema kohta internetist infot?“

„See on minu hobi, Cooper. Tahad, et räägin pärast sulle ka?“

„Mul on vist piisavalt informatsiooni, aga aitäh pakkumast.“

„Kas sina tahaksid kunagi triatlonil võistelda, Cooper?“

„Mitte kunagi,“ lausus mees selgelt lõbustatuna. „Mitte et ma ei imetleks inimesi, kes seda suudavad...“

„Millal ta siia tuleb?“

„Ma ei ole kindel. Ilmselt üsna varsti.“

„Ma hakkan seda võistlust jälgima. Kas sa tead, kus Austraalias see toimub?“

„Ei tea. Kas neid võistlusi võib palju olla?“ küsis Cooper.

Charlie asus juba tegutsema. Ta võttis sülearvuti ja sisestas mehe nime otsinguväljale. Charlie oli sellise asjaga juba kaua aega tegelnud – otsinud informatsiooni ja õppinud sülearvuti abil, sest tal ei olnud palju sõpru ning ta ei saanud samamoodi joosta ja mängida nagu teised lapsed. Väiksenä olid Charliel tõsised allergiad ja astma olnud ning seetõttu oli ta sunnitud rahulikumat elu elama. Ta uskus, et just sage bronhiidi ja kopsupõletiku põdemine oli põhjuseks, miks ta oma vanuse kohta väikest kasvu oli. Või emapoolse perekonna Vietnami juurte tõttu. Kuid ühel päeval andis keegi talle sülearvuti, õpetas teda seda kasutama ning toas veedetud päevade tulemuseks oli keskmisest targem neljateistkümnendaastane.

Charlie ema Lin Su oli poolasiaat. Kuna Charlie bioloogiline isa oli valgenahaline ameeriklane, oli tema vist pool-poolasiaat. Vietnami juuri nägi ta oma musta värvi juustes ja tumedates silmades.

Ta otsis Blake Smiley kohta infot. Mees oli viisteist aastat võistelnud. Ta oli kolledžisse stipendiumi saanud ning oli nüüd kolmekümne seitsme aastane. Smiley oli mitmekordne triatlonimeister, oma esimese võidu oli ta saanud Oahus; tema nimel oli paar rekordit, tal oli teaduskraad bioloogias ja füsioloogias, tema sponsoriteks olid paar suurettevõtet ning ta oli isegi mahlapressi telereklaamis osalenud. *Mahlapressi?* imestas Charlie. Smiley oli ka treener, konsultant ja vahetevahel motivatsioonikõneleja. Charlie armastas TEDi loenguid; ta oleks ise väga tahtnud

olla nii tark või kogenud, et inimesi oma saavutuste abil õpetada või inspireerida. „Ta on jumal,“ pomises Charlie endamisi. Lisaks jäi talle silma mehe kasv. Ta oli meeter seitsekümmend kaheksa pikk ja kaalus kuuskümmend kaheksa kilo. Mitte just hiiglane. See mõjus Charliele julgustavalt.

Ta oli meest näinud. Ta tundus väga tugev olevat. Lihaseline. Charlie nägi, kuidas ta rattaga mööda rannateed sõitis, selle turjale võttis ja kahest trepist üles jooksis, et Cooperiga oma tulevase maja terrassil kokku saada. Aga profisportlase kohta oli ta väikest kasvu.

Teine asi, mis poisis huvi äratas, oli see, et Smiley oli ise ujuma õppima pidanud. Ta rääkis loengutel sellest, kuidas ta rajas oma sportlaskarjääri ellujäämisinstinktile ja treenimisele.

Charlie ei osanud ujuda. Tema ema läks hirmust segi juba siis, kui ta jooksis, ja basseini ei olnud nende maja taga kohe kindlasti. Charlie tahtis ujuda. Ta oli veetnud suve siin rannal, vaadates, kuidas vanemad lapsed aerulauaga ja viimasel ajal ka purjelauaga sõidavad. Ta oli aerulaul sõitnud nii, et keegi teine aerutas. Ja tal oli päästevest seljas olnud...

Charlie pani sülearvuti kinni ja läks Winnie magamistuppa. Ta koputas vaikselt uksele. Kunagi ei võinud teda, mis seal toimus. Winniet võidi vannitada, korda seada, ta võis lugeda või hoopis magada. „Tule sisse,“ ütles ema.

Charlie lükkas ukse lahti ja nägi, et ema tegi parasjagu Winniele maniküüri. Winniele meeldis see väga. Temast oli Charliele hea sõber saanud; nad veetsid koos sülearvutite taga palju aega, ajasid juttu ja uurisid ilma.

„Sa ei usu seda iialgi,“ sõnas poiss prille ninal ülespoole lükates. „See kõrvalmaja tüüp on raudmees!“

Blake saabus Austraaliast õhtul hilja. Ta oli lennukis maganud, nii et ta jäi paariks tunniks üles, teades, et paaril järgmisel päeval niidab ajavahetust tingitud väsimus ta jalust. Siis läheb see mööda.

Ta oli üle kere kange. Paaril viimasel aastal oli ta keha pisut aeglasemalt taastuma hakanud. Võistluseelne treening ja reisirid hakkasid lõivu nõudma. Ja oma majja oli kummaline minna. See oli tema esimene. Keegi poleks seda arvanud. Ta oli peaaegu nelikümmend, aga tal ei olnud kunagi päris enda kodu olnud. Isegi mitte korterit ega linnamaja. Ta oli asukohta hoolikalt kaalunud. Ta tahtis olla ookeani ääres, talle

meeldis Vaikse ookeani jahedus. Treenida oli seal raskem kui soojas vees, ookeani halastamatus oli treenimiseks realistlikum keskkond kui bassein. Tal oli vaja teha kõrgustreeningut ja Oregonis oli see võimalik. Igas suunas olid mäed. Ta oli tõsiselt kaalunud Boulderit või Truckeed, kuid lõpuks hakkas talle see väike koht meeldima. Kui ta võistlustel ei käinud, pidi ta treenima, ja kui ta parasjagu ei treeninud, siis ta elas oma elu. Siin sai ta kohapeal treenida. Ja kuigi ta võis elu lõpuni sporti edasi teha, ei saanud ta igaveseks profisportlaseks jääda. Elukohaks soovis ta vaikset kohta, mis ei kihaks profisportlastest ja olümpialastest. Boulderis ja Truckees piisas vaid puu raputamisest, ning kümme olümpiasportlast potsatas alla.

Blake veetis esimese päeva asju lahti pakkides ja jõusaali sisse seades ning tegi siis kiire trenni, et lihased pärast seitsmeteistkümmetunnist lennukisõitu kangeks ei läheks. Seejärel sõitis ta suuremasse linna poodi toidutagavara varuma. Ta pani korvi peamiselt maheköögiljad, -kaunviljad ja -teraviljad, muuhulgas ka kinoa. Toidulisandeid tellis ta internetist. Ta ei olnud taimetoitlane. Talle sobis kõige paremini see, kui ta lisas köögi- ja teraviljadele pisut linnu- või veiseliha. Cooper arvas, et kui ta sõbruneb sadamas asuva mereannirestorani omaniku Cliffiga, saab ta värsket kala, krabisid ja muid koorikloomi.

Treeningute ajal, peaaegu aastaringselt, vältis ta või vähemalt piiras oma lemmikasjade – juustu, lihtsüsivesikute, kõige mõnusamate rasvade, nagu või ja koore – söömist. Alkoholist jõi ta vaid mõnikord harva õlut. Aga kui hooaeg oli möödas ja treeningud tagasihoidlikumad, kui ta end natukeseks ajaks lõdvaks laskis, nautis ta toitu. Loomulikult mitte liiga palju, sest temast distsiplineeritumat inimest polnud olemas. Aga hea, rasvane pitsa oli tema meelest maailma parim asi. Ning jah, ta võis selle ka ise teha, köögiviljadega ja gluteenivaba põhjaga, aga kui ta juba toitu nautis, siis see ei läinud mitte. Ta oli lapsepõlvest kaasa saanud harjumuse igatseda asju, mida ta ei saanud, ning pitsa ja õlu olid just sellised asjad.

Teisel hommikul ärkas ta liiga vara, tegi blenderis valmis valgukokteili, sooritas venitusharjutusi, vedas kalipso selga ja läks vette. Kell oli pool üheksa, kuid päike ei olnud veel eriti kõrgel, merel oli udu ja vesi tundus jääkülmal. Ta ei teadnud, kui pikk maa teise lahe otsa on, aga pärast viiekümmeminutilist ujumist pidi tal sellest parem ettekujutus

olema. Ta oli juba mõned ratta- ja jooksurajad enne majale pakkumise tegemist ära mõõtnud.

Maja meeldis Blake'ile väga. Ta oli vähemalt sada maja üle vaadanud, paljudes eri paikades, muuhulgas ka Hawaiiil. Hawaii oli ahvatlev, sealne elustiil oli meelitatav. Aga ta arvas, et tulevikus hakkab ta eelkõige USA mandriosas tööle ja kuigi tal ei olnud midagi reisimise vastu, eelistas ta kodu töökohale vähem kui kümne lennutunni kaugusele rajada. Kui töö teda Chicagosse või New Yorki või Los Angelesse viib, saab ta koju Thunder Pointi kõige rohkem kuue tunniga. Riigi keskosas asuv Boulder oli praktiline, aga mitte nii ahvatlev kui see lihtne väike kaluriküla ookeani ääres. Talle oli meeldinud üks maja Cape Codis, aga peale selle piirkonna ei olnud idarannik nii rahulik ega liiklussõbralik kui Oregon. Ta mäletas, kuidas ta küsis Cooperilt: „Kas mitte keegi ei ole veel sellest kohast kuulnud?“ Kiirteed ei olnud umbes, õhk oli puhas, ümberringi oli avarust... Kui Blake oli kümneaastane, ei olnud talle kordagi pähe tulnud, et ta võib kunagi elada ükskõik kus. Samas kümneaastasena olid tema kõige tähtsamad küsimused söök ja sooja saamine.

Blake pani käekellal taimeri tööle, sammus vette, sukeldus, ujus kaljudest mööda ja hakkas ühest lahe otsast teise ujuma. Kui taimer piiksuma hakkas, oli ta seitse korda üle lahe ujunud – ta pakkus, et vahemaa on pisut üle neljasaja meetri. Võib-olla kuussada meetrit. Tal oli laseriga mõõtmisvahend ja hiljem kavatses ta kontrollida, kui täppi ta oli pannud, aga isegi need seadeldised ei olnud täiuslikud. Selleks ajaks, kui ta veest välja tuli, säras päike taevas. Ta kavatses veel paar tundi rattaga sõita, järgmisel päeval tahtis ta jooksma minna. Enne järgmist võistlust teeb ta ühe proovitriatloni, ainult ühe.

Üks poiss istus naabermaja juurde viival trepil. Tal oli sülearvuti põlvedel ja mustade raamidega prillid ninal. Blake raputas üleliigse vee endalt maha, võttis kapuutsi peast ja ujumisprillid ninalt. Ta läks poisi juurde. „Hei,“ ütles ta veidi hingetuna.

„Hei,“ sõnas poiss. „Sa jäid Sydneys teiseks.“

Blake naeratas. „Mul oli hea võistlus.“

„Sa said korralikud ajad kirja, aga McGill tegi sulle ära. Ta teeb sulle üsna sageli ära.“

„Kas sa jälitad mind, poiss?“ ...